

Grund til ved denne Lejlighed fra det ærede Medlems Side, fra moderat Side at tage Spørgsmaalet om Socialistbekæmpelsen op, thi det er dog en Opgave, de sikkert ikke magte. Jeg tror hellere, vi maa se paa Lovforslaget, som jeg hidtil har set paa det, naar jeg har deltaget i dets Behandling her i Rigsdagen i den Tid, jeg har været Medlem; jeg har ikke set det under den Synsvinkel, om det var en Lov, der vilde skade eller gavne mit Parti, jeg har set saaledes paa den, som for Resten ogsaa det ærede Medlem, der sidst talte (N. Andersen) henpegede paa, at der forefaldt næsten Dag for Dag og Aar efter Aar en stor Mængde sørgelige Ulykkestilfælde, hvor de vedkommende kun i meget ringe Grad og i mange Tilfælde slet ikke erholde noget som helst økonomisk Vederlag. Jeg har derfor sammen med mine Partifæller fremsat et Forslag, som vi mente løste dette Spørgsmaal, men da vi ikke kunde faa dette ført igennem, have vi gjort, hvad vi ere i Stand til for dog at raade Bod paa noget af den Nød, der lides paa Grund af Ulykkestilfælde. Vi haabede, at vi derfor vilde faa Tak fra alle Sider, idet man tidligere havde beskyldt os for at være intransigente, og at vi ville have for meget. Men nu, da vi have slaaet af paa vore Krav, mærker jeg nok, at vi ogsaa skulle have Prygl af den Aarsag. Det maa man imidlertid finde sig i, naar man ved med sig selv, at man gør, hvad man anser for det rette, og hvad man ved vil komme en stor Del til gode, saa maa man finde sig i at modtage Utak derfor. Jeg sagde, da jeg første Gang havde Ordet i denne Sag, at den moderate Gruppe tidligere havde været et Regeringsparti og ført an, men den Gang havde de ikke lavet en Lov, hvorved de toge Landarbejderne med, de havde end ikke beskftiget sig med Spørgsmaalet. Dertil sagde det ærede Medlem for Fredericia, at deri gjorde jeg ham Uret, der slog min Hukommelse ikke til. Det er dog Tilfældet, jeg havde fuldstændig Ret, og det er i øvrigt blevet bekræftet af det ærede Medlem for Ringkøbing (J. C. Christensen). I Perioden 1890—92 beskæftigede man sig ganske vist med Regeringens Ulykkeslovsforslag, og den Gang vare de moderate i Forbindelse med Højre i Stand til at føre denne Sag igennem, de viste jo paa andre Omraader, at de vare i Stand til at føre Sager igennem. Men saa kom Valgene 1892, og Forberedelserne til Forliget have maaske gjort, at man i Perioden 1892—95 ikke havde Tid til at beskæftige sig med Ulykkesforsikringslov-

forslaget; da laa dette Spørgsmaal jo saa godt som fuldstændig brak. Derfor har jeg ganske Ret i at sige, at man ikke har beskæftiget sig med det; thi man kunde den Gang meget godt have ført det igennem, hvis det havde været de Herrer saa magtpaaliggende at faa det ført igennem. Der var ogsaa et æret Medlem — jeg tror, det var det ærede Medlem for Æbeltoft (Wistoft) — som forleden Dag rejste det Spørgsmaal, om det ikke var inhumant, at vi nu vilde tage Ulykkesforsikringen fra Samfundet og lægge den over paa de enkelte. Han gik ud fra, at nu er Forholdet dette, at de ulykkelige Mennesker, der komme til Skade under deres Arbejde og ikke faa nogen Erstatning derfor, maa ty til Fattigvæsenet, det offentlige, og saa bære jo Samfundets Borgere i Fællelskab Byrderne derved. Og saa synes det ærede Medlem, at det er et meget stort Spørgsmaal, om det ikke var i høj Grad inhumant at tage den Byrde fra Fattigvæsenet og lægge den over paa de enkelte større eller mindre Arbejdsgivere. Ja, det er naturligtvis en Side, som man kan se denne Sag fra, men det ærede Medlem har ganske glemmt, at der ogsaa er en anden Part i denne Sag, nemlig de, der lide personlig og økonomisk under Ulykkestilfælde; og at det kan siges at være inhumant at tage Fattighjælpen fra disse Folk og give dem en Erstatning som den, den er Tale om her, tror jeg dog ikke, man kan paastaa. Jeg synes, at alle maa være enige om, at det ikke er inhumant at tage den Hjælp fra disse Folk, som de nu erholde af Fattigvæsenet, og saa yde dem Hjælp eller Erstatning efter det foreliggende Lovforslag. Til Trods for, at denne Lov har ret iøjnefaldende Mangler, naar Talen er om at faa en almindelig Ulykkesforsikring, og til Trods for, at jeg har ønsket at gaa langt videre i denne Retning og ogsaa godt kan forstaa, at man fra andre Sider har lignende Ønsker — og jeg er glad ved, at de ere komne saa stærkt til Orde her — saa tror jeg dog, at vi allesammen tjene denne Sag bedst ved at gøre et Forsøg. Jeg synes, at det vilde være ret uheldigt, om vi nu, efter at denne Sag har været behandlet saa længe og har været behandlet ret omhyggeligt, ikke skulde faa nogen Lov ført igennem i denne Rigsdagsperiode, men skulde gaa ud til Vælgerne og sige: Ja, vi fik ingen Ulykkesforsikringslov, men det var ikke, fordi vi ikke vilde have nogen saadan Lov, men det var, fordi vi vilde have en meget bedre Lov, og en Lov, som fordelte Byrderne langt mere retfær-